

Tjuvar

Ur boken Med lag och slag
Utgiven 1967 Av Sven Rydstrand

Den 19 oktober år 1660 blev allmänneliget ting hållet uti Tunge härad å rätta tingsstället Foss med lagrättsmännen Knudt i Österby, Joen i Pilegården, Söfren i Svarteborg, Juel i Tyfft, Lars i Lycke och Thore i Skaleröd.

Så berättas i den första dombok, som skrevs sedan Bohuslän blivit en svensk provins. Vid detta, det troligen första tinget i Tunge härad efter försvenskningen, förekom endast fyra mål, varav ett handlar om en stöld och därför återges här:

Gustaf Skomakare vid Saltkiln hade för rätta stämt Per Månsson uti Skree för beskyllning att han skall hava stulit från Per en åletina, vartill Gustaf svarade att han själv skulle vara en tjuv, intill dess han honom med rätta sådant övertygade. Då slog Per honom över huvudet med en käpp så att blodet framvistes än på tröjan, om vilket vittnade Erik i Swinebacka och Christen i Brevik, som hos dem voro och det hörde och sågo således vara passerat. Och skedde det på en söndag efter predikan vid Gustafs husdörr. Så emedan Gustaf vederparten sin rätt eftergav, dömdes Per Månsson att bota till Kronan för beskyllning, slagsmål och helgbrott tillhopa 8 örtug och 13 marker.

Bygdens folk synes emellertid ha varit mycket ärligt, ty inte förrän fem år senare förekommer ett nytt ärende om stöld, och då gäller det inflyttade dragoner och inte det bofasta folket: Vid tinget på Kviström, dit tinget förflyttades år 1663, förekom år 1665 följande ärende:

Herr Engelbrekt Mattsson klagar att honom har blivit frånstulet 23 1/2 alnar lärft, vilket han funnit haver hos Björn Jöransson vid Ferlebro. Björn svarar att han köpte 15 alnar av Hans Jörgen Dragon och gav honom därför 2 riksdaler. Hans Jörgen sade, att han köpte 20 alnar av Christen Swensson-Dragon i Alexanders hus vid Ferlebro, och sex alnar därav förärade han sin fältväbel. Avsades det Engelbrekt Mattsson må taga de 15 alnarna igen hos Björn och sedan skall fältväbeln betala honom de sex alnarna. Sedan söker Björn och Hans Jörgen var sin man.

Ett ärende om ett bortkommet kjöller, d. v. s. en vadderad skinnrock, som på 1600-talet bars under harnesket, förekommer vid ett ting på Kviström år 1699:

På herr rådmannen väl förnämde Frans Pehrsson-Sahlgrens vägnar framträdde korporalen manhaftig Christen Dufwa och tilltalade åborna på Munkedal, John och Pehr Jacobssöner, samt fällberedaren mäster Arwid Björnsson och bruksskrivaren välaktade Ludvick Tack för en kjöller, som för herr rådmannens rusthåll Munkedal skall vara bortkommen, påstående att någondera av dem må den framskaffa.

Munkedalsborna berättar att år 1692 kom Pehr till gården och år 1694 kom John dit, då var där ingen kjöller, men till förende bodde deras fader där, då såg de väl att kjölleren var tillstädes, men var han nu är hänkommen veta de intet.

Fällberedaren säger att herr rådmannens bruksskrivare och fullmäktig vid hans och de andra Uddevallabornas rusthåll under baronen och kaptenen Cruses kompani, Anders Nilsson, som vad Ludvick Tacks hustrus förra man, lät hos honom tvätta en kjöller in anno 1692. Men om det var Munkedals kjöller eller hans egen eller hörde någon annan till, det vet han intet. Bevisar med Erik Rassmussons och Anders Olufssons skriftliga attest av den 20 oktober

1697 att salig Anders Nillsson löste kjölleren från honom och sade att det var hans egen. Om det så var, vet de dock intet.

Item framleddes den demitterade löjtnant Arfwid Swinhufwuds skrifteliga attest, som visar att han var hos fältberedaren, både när salig Anders Nillsson levererade honom kjölleren och när han löste den från honom, och när han löste den igen, drog han den på sig och sade att det var hans egen. Då önskade löjtnanten honom lycka till att slita den med hälsan.

Ludvicks Tacks hustru var här tillstädes och berättade att det är nu på sjunde året sedan hon kom i äktenskap med salig Anders Nillsson och var gift med honom i halvtredje år. Emellertid såg hon honom aldrig hava någon kjöller och förmodar därför att hon intet kan graveras för någon kjöller.

Rec.: Såsom så lång tid är förfluten sedan kjölleren bortkom och intet varit sökt därefter förrän i förlidet år, fullmäktigen med intet skäl kan bevisa vem som tagit kjölleren från Munkedal eller vart han hänkommen är, eller om den kjölleren som fältberedaren tvättade var densamma, och salig Anders Nillssons hustru inte förnummit av någon kjöller, sedan hon kom i äktenskap med honom. Alltså kan rätten intet rättare finna än att svaranderna bör för kärandens tilltal i detta mål vara fria.

I början av 1700-talet blir stölder allt vanligare, vilket väl får ses mot bakgrunden till de svåra och krigiska tiderna, som gör att folk får det sämre än förut. Särskilt var det nu matvaror och kläder som stals. Vid tinget på Kviström i oktober år 1707 förekommer sålunda följande mål: *Hustru Estrid Swensdotter i Gläborg anklagar hustru Maria Larsdotter ibidem för begången stöld i dess hus, bestående av följande persedlar: något kött av får och nöt, en tunna vår- och höstråg, halvannan tunna malt, fyra tunnor mjöl, bakat bröd av lika mycket mjöl, en halv tunna rågmjöl, 16 marker smör, ost, ull och lin, som de icke veta till vad kvantum det kan belöpa. Dessutom då hon blev gripen i själva sin elaka gärning, hade hon av en halvtunna stulit halva delen med bröd, smör, råg och vete, som allt ligger ännu tillstädes. Item anklagar käranden hustru Estrid pigan Anna för att hon huggit sönder ett skrin och tagit därutur en ny lärfts särk, nya skor och strumpor samt två ostar, vilket skall vara skett på söndagar och böndagar.*

Maria tillstod fuller att hon hade begått ett fel härvid men dock icke till så stor kvantitet som hon blivit beskylld för. Pigan Anna Jönsdotter, som ännu icke varit till Herrans Nattvard men dock synes vara 17 år gammal, bekänner att hon första gången tog något mjöl till ungefär en halv skäppa, som hustru Maria emottog, det Maria inför rätten tillstod. Samma gång var Marias moder hos Maria, ty fruktade pigan att hon för tjuveriet skulle bliva röjd, men Maria bad henne intet frukta sig därför och sade att hennes mor hade bekommit halvp parten med henne och därför intet lärer röja henne.

Vidare bekänner Anna att hon tillförende tagit en makrill och burit den till Maria, den hon emottog, som hon inför rätten även väl tillstod. Däremot lovade Maria att hennes man skulle köpa åt pigan Anna ett par handskar. Framdeles bekände Anna att Maria sedan själv gick på löftet och tog kött, vilket Maria nekade till och sade att Anna bar det till henne. Ytterligare bekänner Anna att hon ofta uppläste dörren och lämnade Maria fritt råderum i visterhuset att taga vad hon själv ville, vilket Maria nekade men tillstod dock att Anna burit dessa tjuvsaker till henne och hon dem emottagit. Hustru Maria bekänner att pigan Anna burit något malt, råg och mjöl till dynggehögen, där hennes man det emottagit.

Pigan Anna bekänner att hon två gånger burit till en båtsmans hustru, Borta Hansdotter, något mjöl och bröd, som hon av henne begärt. Borta, som nu var närvarande, berättade att när hon märkte att pigan Anna hade maskopi med Maria, så till att utforska sanningen begärde hon något mjöl av pigan, på det hon kunde få bättre tillfälle att berätta sådant för hennes matmoder, som henne härom hade tillitat, eftersom hon icke utan skäl tordes angripa sak med de skyldiga.

Käranden hustru Estrid Swensdotter vidgår att hon anmodat båtsmans hustru Borta, att hon detta ville således praktisera, på det hon kunde få kunskap och säker underrättelse om tjuveriet och därför påstår att hon icke med något straff må bliva ansedd. Anna berättar ock att hennes mor, Maria Christensdotter, har bekommit något bröd av henne, som hon föregav att hava fått av sin matmoder, bekänner ock ytterligare det hon burit till sin syster, Dordi Jönsdotter, åtta stycken tunnbrödsbakor och något litet mjöl till en halv tolfting. Berättar jämväl det hon tillika med sin matmoders andra piga, Ingrid Jönsdotter, burit ull, lin, mjöl, ärter och bröd till Marta Stensdotter i Leråker, som var Ingrids mor. Ullen kunde vara ungefär 2 marker, mjölet av råg och bjug till en tolfting, ett stop ärter och 20 tunnbrödsbakor.

Maria Larsdotter bekänner att Anna burit ofta till henne spannemål, då en halv, då en hel sätting, men huru mycket det kan löpa tillsammans, det kan hon intet visst veta. All denna tjuvnaden är mest praktiserad om sön- och bönedagar.

Marta Stensdotter i Leråker vill alldeles neka den stölden, som pigan Anna henne tillagt. Pigan Anna berättar att hon till den andra Martas dotter, Barbro, levererat alla de stulna sakerna. Denna Barbro är till tjänst hos Pehr i Örne. Pigan Barbro tillstod att mjölet och ullen blev nedlagt i Leråker i hennes mors hus i moderns frånvaro, men efter noga efterfrågande av rätten, måste hon tillstå att modern var hemma och låg på ugnen.

Käranden påstår att få veta koncipisten till Marias libell, som hon ingav. Maria föregiver att det var en främmande man, som konciperat libellen och beropar sig på länsmannen Ludvick Tack, att han skall känna koncipisten. Länsmannen svarar att Pehr Eskilsson skrivit libellen, men vem som koncipisten är, måste Pehr Eskilsson, som renskrivit libellen, namngiva.

Maria Larsdotter utlät sig vidare att vilja i morgon inkomma med specifikation på så mycket som hon stulit. Marta Stensdotter tillstår efter noga examen att hon visste det de stulna sakerna kommo i hennes hus, det hon dock tillförne nekat, och bekänner att det var om natten, då pigorna buro sakerna till henne, som var en halv sätting mjöl, ett stop ärter, någon säd, några tunnbrödsbakor, men lin erinrar hon sig intet hava fått. Pigan Dordi Jönsdotter tillstår att hon emottagit utav tjuvkonan, hennes syster Anna, en halv skäppa mjöl och fyra tunnbrödsbakor.

Tjuvkonan Anna har samma bekännelse, att det var en halv skäppa mjöl, men hon säger sju tunnbrödsbakor. Maria Larsdotter ingav den lovade specifikationen på tjuvsakerna hon nu fångat, som är makrill, en tolfting mjöl av ärter tillsammans, något bröd, fyra fåralår, 2 fårsidor, tre stycken nötekött en halv tolfting mjöl, några stycken tunnbrödsbakor, och det således på fyra gånger, item en skäppa malt, en tolfting havre och korn tillsammans, två tolftingar råg och havre, halvannan mark smör, och hon bekänner själv nu vidare att hon tog en mark ull och ett stycke ost.

Rätten lät sig nöja därmed och dömde Maria Larsdotter att plikta efter straffordningen av år 1653 tredubbelt så mycket som hon konsumerat av de stulna sakerna, vilka värderades till 11 öre silvermynt. Dessutom skulle hon betala ersättningen till målsägaren för vad som ej kom till rätta. Det samma straff fick även Marta Stensdotter i Leråker. Pigan Anna, som ingenting hade att bota med, dömdes till spöslitning. Men pigan Ingrid Jönsdotter hade rymt och kunde således inte nu straffas.

Vid tinget i Kviström den 5 mars år 1743 rannsakades en stortjuv som i flera år huserat i Svarteberg och på andra ställen, bl. a. även på Stångenäset. Protokollet härom lyder så här:

Kronolänsmannen välbemälte Sören Hansson framställde för tingsrätten rotebåtsmannen Hendrick Pålsson-Lax, vilken för en hos änkan Anna Christophersdotter i Folkesberg förlidne höst begången stöld i Göteborg blivit fängslad och nu hitförd, ännu icke förr kommit att undergå rannsaking, medan resp. landshövdingeämbetet, då domhavanden igenom brev d. 3 nov. sistlidet år blev anmodad att om denna tjuvnad anställa låta extra ordinarie ting, tillika berättat att Lax då varit sjuk, vårföre domstolen i skrivelse till resp. landshövdingeämbete den 19 nov. begärde att undfå kunskap när Lax var frisk bliven, så att extra ord. ting hållas kunde, i anl. varav resp. landshövdingeämbete i ytterligare skrivelse den 16 dec. tillkännagivit att Lax var bliven frisk och begärde att extra ord. ting skulle hållas, på det resp. landshövdingeämbetet måtte föranstalta om hans avförande, varpå domhavanden i brev till resp. landshövdingeämbetet den 21 dec. om en extra ord. tingstid den 26 jan. 1743 notifierat, att även nämnden och även övriga nödiga personers inkallande föranstalta, men oaktat att nämnden och häradshövdingen på utsatt dag sig infunnit, så har tjuven ej tillståndekommit, varmedelst rannsaking till nu påstående ting blivit utställd, i anl. av domhavandens under sistl. febr. till respektive landshövdingeämbetet därom avlåtna skrivelse.

Denne Hindrick Pålsson berättar nu att han sedan han kom i arrest i Göteborg icke varit sjuk men väl någon tid förut först i oktober, och han blev arresterad på skeppsvarvet i medio av oktober. Han berättar sig ock icke ha vetat om extratinget, förrän han förliden måndag blivit från arresten i Göteborg avhämtad. Hindrick bekänner jämväl att dess namn är Hindrick Pålsson-Lax, vilket namn han fått vid den rote han varit båtsman, då han blev arresterad. Berättande sig vara född på Skrapeland i Svarteborgs socken i Tunge härad år 1694 och alltså nu 49 år gammal, är av medelmåttig växt och har friska lemmar. Och har han i 15 år varit under sina föräldrars inseende samt gått i skola i Uddevalla intill år 1710, därefter blivit rotebåtsman vid Bohusläns första roteringskompani och kallad för Brun, varvid han varit och blivit fången i Danmark år 1715, då åtskilliga svenska skepp i Balt blivit av de danske bemäktigade.

I Danmark har han varit till år 1718 och tjänat därstädes under en överste Zepelin, med vilken han år 1718 kommit till Norge, varefter han varit till år 1720, därifrån han till Sverige rymt och vid sin hemkomst visat sig och brukat gården övre Lycke ett års tid, varefter han med arbete runt landet sökt sig försörja intill år 1732, då han för begången tjuvnad i Svarteborgs kyrka, varefter han bortstulit kalken och oblatasken, blev dömd till döden, men efter en tid ändrades domen till arrest i Marstrand i sex år, varifrån han blev ledig år 1738. Haver sedermera gått landet omkring och gjort snickarearbete för folk och för lidet år blivit rotebåtsman, varefter han 2 eller 3 dagar efter Mickelsmässe gått till Folkesberg för att hos änkan Anna Christophersdotter stjäla. Han har morgonen innan tjuvnaden skedde kommit till Christopher Mathson vid Berfendals kyrka och natten därpå den 5 mars, som var emellan söndag och måndag, gått ifrån honom till Folkesberg, och då han har kommit till Folkesberg har han först gått till ett fönster vid en humlegård och därigenom uppför en trappa upp på ett loft, varefter han först på den ena kistan funnit en nyckel, varmed han upplåst kistan och där tagit en peng eller flera, han kan det icke rätt minnas, eftersom han varit något drucken, men nyckelen till en annan kista fann han däruti, utur vilken senare kista han borttagit en silverbägare om ett halvt stop och en annan om ett lod samt en tumlare.

Den förra bägaren och himlaren har ägaren återbekommit, men bägaren om ett lod har han sålt i Göteborg till en skeppare från Toreko, Didrick benämnd. Jämväl har han utur samma kista borttagit en lång pung med stora och små pengar, kunnandes han icke minnas om han den öppnat och stora pengar däruti nedlagt, nock en liten pung med stora pengar uti, den han icke öppnat, och likaledes en pung med hela och halva karoliner, räknades dem icke huru mycket det var av vardera.

Uti kistan har ock stått en knäppetina eller låda, varuti legat lösa vita penningar, varutav han tagit sig en del daler, icke allt, och lagt uti en byxsäck, som han har haft bunden vid byxorna, därest han ock har lagt pungarna, havandes därefter gått ut och i gården tagit en garnhärva samt sedermera gått till Christopher Mathson vid Berfendals kyrka tillbaka och haft tjuvnaden med sig, varefter han ankom om aftonen, sägandes sig ha varit i Röd hos Erik, som skulle resa till Göteborg, med vilken han ärnat göra följe men icke gått till honom förrän tisdags afton, havandes under allt det haft penningarna hos sig, som ock hans kvinna följt honom till Röd, vilken dock ej vetat om stölden utan legat hos Christopher Mathson vid Berfendals kyrka, då Hindrick var ute för att stjäla.

När Hindrick kom till Röd har Erik sagt sig icke bliva färdig den veckan, värföre han farit över till Stängenäs till Börge på Röds mark vilken då var färdig att avsegla, varefter han legat uti ladan om natten, och om morgonen då han steg upp, förvarat pengepungarna samt bägarna i en tröja och därutom en skjorta och det uti höet nedgravit. Samma morgon har

Hans Torbjörnsson i Folkesberg kommit och sagt till Hindrick att han var beskylld för att hava stulit pengar från änkan i Folkesberg och begärt att få visitera honom, vilket Hindrick beviljat och låtit sig taga av sin pårock. Men som inga pengar hos honom funnits, har Hans Torbjörnsson jämte Anders Eriksson i Medbo gått ut i ladan och sökt efter pengar och bågare men ej funnit något, utan Hans Torbjörnsson har farit tillbaka.

Sedan han var borta har Anders Eriksson i Medbo jämte Börge Olsson på Röds mark, Pehr Olsson på Djupedals mark och Pehr Jonsson i Valla gått in i ladan och funnit i Hindricks tröja insvepte tre pungar och en bågare samt en tumlare, men bågaren om 5 lod med 5 1/2 karoliner har blivit liggande i tröjorna när de flydde hustrun tröjan och skjortan tillbaka. Havandes hustrun därmed strax kommit efter Hindrick, som gått förut, sedan de som funnit pengarna sagt honom att han var en dödens man och att pengarna voro funna, sågandes honom gå sina färde, varpå Hindrick gått till Göteborg och haft hustrun med sig, vilken därstädes är bliven död samt den 25 sistl. januari begravnen.

Hans Torbjörnsson i Folkesberg, nu närvarande, andrager att han av änkan blivit anmodad att efterfråga de hennes fränstulna penningarna, haver då hos Christopher Mathson fått veta att Hindrick Pålsson varit där om natten, varför han farit efter honom till Röds mark och honom hos Börge igenfunnit, vidgåendes att därmed skall förlupit så som Hindrick bekant. Anders Eriksson i Medbo och Pehr Jonsson i Valla vidgår jämväl att så sig tilldragit då penningarna igenfunnits, som Hindrick bekant, undantagande att de efter det de bett Hindrick gå sina färde, havandes de genast skickat efter länsmannen Sören Mellander, vilken emottagit de funna penningarna med bågarna samt uppräknat de i pungarna och byxsäcken varande pengar, vilka bestigit sig till 110 daler och en skilling, havandes änkan dessa pengar med den stora bågaren och tumlaren återbekommit.

Hustrun Anna Christophersdotter tillstår att hon återbekommit dessa pengar och den ena bågaren, men hon kan icke neka att hon saknar mera. Hindrick Pålsson betygar högeligen att han icke vet huru många pengar han bortstulit, men de lösa pengar som han tagit ur en knäppetina har varit ungefär 10 Rd. banco, och har han aldrig det som varit i pungarna räknat. Vidare betygar han att han aldrig fick mera än 5 1/2 karoliner, som legat i den mindre bågaren, och ej heller har han något förut därav utgivit mer än en halv karolin, den han tillika med en hel karolin av sina egna pengar, som han fick av sina rotebönder, växlat med Christopher Mathson i Berfendal.

Christopher Mathson i Berfendal, nu närvarande, berättar att Hindrick kommit till honom söndags morgon och varit där till måndag morgon, haver söndags afton gått bort under föregivande att han skulle gå till Röd och om aftonen kommit tillbaka, då han vid middagstiden åter gått bort, sågandes att han växlat en halv karolin, men Christopher har icke vetat att den var stulen, ej heller kunnat det tro, etter som då ingen tjuvnad varit uppenbar. Havandes hustrun varit kvar över natten, då Hindrick var bortgången, men sedermera följt honom.

Hustru Anna Christophersdotter tillfrågades om hon edeligen kan bestyrka huru många de bortstulna penningarna varit, vilket hon sade sig icke kunna, men bågarna haver kostat, den större 10 daler Smt och de två senare 5 daler Smt vardera. Hindrick Pålsson nekar nu som förut att han vet hur många pengar som varit och att han därav nyttjat mer än sex karoliner. Anna Christophersdotter menar att där varit mer än 200 daler på vinden, men hon kan icke svärja därpå, och att Hindrick under det han gått till Göteborg, uppehållit sig några dagar på Sanden därest han skall ha växlat en del hos Anders Lindbom. Hindrick nekar detta, sågandes

att han ej varit mer än en natt på Sanden och där ej annat utgivit än kopparstycken. Hindrick Pålsson tillfrågades om han tillförne förutom straffet för kyrkotjuvnaden varit för tjuvnad eller annat brott lagfälld, vartill han nekar men säger att han pliktat för lägersmål vid Smedsere ting för några år sedan.

Länsmannen Sören Hansson tillika med nämndemannen Anders Christophersson i Bärby berättar att de hört sägas det Hindrick, då han var hemma hos sin fader, skall en gång blivit skickad till ett uppborðsmöte av fadern att betala skatten, då Hindrick skall ha supit upp pengarna och skrivit ut ett falskt kvitto, som han tillställt fadern, men Hindrick nekar därtill alldeles. Vidare var icke att till upplysning andraga, vârföre tingsrätten stannade i följande utslag:

Emedan rotebåtsmannen Hindrick Pålsson-Lax frivilligt bekant att han begått den hos änkan Anna Christophersdotter i Folkesberg föröväde tjuvnad, bestående i 110 daler vita pengar, som änkan återbekommit, samt 61/2 karoliner, som efter Hindricks bekännelse legat i den andra bågaren jämte en halv karoliner, som han hos Christopher i Berfendal växlat, nock en större och en mindre bågare och en tumlare, vilka änkan berättar hava kostat, den förre 10 och de senare 5 daler Smt vardera, tillhoppa räknat 135 daler Smt. Fördenskull i följe av 40 kapit. 38 § prövar tingsrätten skäligt att fälla Hindrick Pålsson-Lax att bota tjuvnadens fyradubbla värde, som är 542 daler Smt och för tjuvnadens enkla värde avstraffas i följe av 5 kapitel 18 § strafflagen med fyratio par spö, tre slag av vart par, samt att undergå tvenne söndagars uppenbar kyrkoplikt i Svarteborgs kyrka. Vilket vidare hänsköts till Kongl. Maj:ts och Riksens högl. hovrätts vidare omprövning.

År 1745 den 18 oktober hölls rannsaking med en annan tjuv, som hade skurit läder av prästens vagn i Foss prästgård. Så här berättar domboken:

Länsmannen välaktade Sören Hansson framställde till laga förhör och rannsaking Nills Pålsson på Torps mark för det som han förmenar skall hava avskurit och bortstulit ett läder på en herr kyrkoherden Lars Eckerstein tillhörig övertäckt vagn. Skolandes efter länsmannens berättelse samma stöld blivit förövad uti Foss prästegård natten emellan den 9 och 10 september sistl., varefter Nills Pålsson om bönedagsaftonen den 12 därpå följande skall tillskurit skor av samma läder och dessa sedan förfärdigat, men samma skor skall Nills Pålsson sedan som förmenas bortbytt hos dess broder, som är boendes uti Norrvikens fögderi. Till bevis däröver att Nills Pålsson, som förbemäلت är, tillskurit och sytt sig skor av vagnsläder, haver länsmannen såsom vittne instämt följande näml: Hans Jonsson, Swen Stigman och Hindrick Hallwardsson i Torp samt Anders Andersson i Åhs, Lars Stensson i Medbo, Oluf Christensson i Klovene och drängen Anders Olufsson i Åhs.

Emot åborna i Torp androg Nills Pålsson, vilken i högsta måtto påstår dess oskuld, att de äro hans avundsmän, men han kunde icke bevisa att de äro hans uppenbara ovänner och vederdelomän, ty blevo de såväl som de övriga, emot vilka intet jäv var att an d råga, till vittneseden admitterade, görandes efter avlagd ed och skedd föreställning av edens vikt och värde, var för sig särskilt följande berättelse: 1. Hans Jonsson att han sett att Nills Pålsson om bönedagsaftonen tillskurit av laskat läder till ett par skor, som var slätt och vackert på baksidan, som Nills Pålsson berättade sig hava köpt på Hedum. Men vittnet kan icke säga varutav dess läder varit, emedan han icke gav så noga akt däruppå.

Härvid uppviste Nills Pålsson ett stycke läder av ett gammalt stövelskaft, som han sade vara lika och överensstämmigt med det som han tillskurit skorna av. Men vittnet intygar på tillfrågan däremot, att det icke var det läder, varav Nills Pålsson hade tillskurit skor, havandes det stycket som överblivit varit större än det nu av Nills Pålsson framvista, varpå Nills Pålsson sig åter yttrade att han sedermera hade skurit ett stycke av lädret.

ortfarande vittnet vidare i berättelsen att han sett Nills Pålsson hava skorna på sig, som han gjort av det lädret, men sedan han var kommen ifrån Norrviken, dit han samma gång gick, har han haft andra skor på sig. Och säger vittnet vidare uppå sin avlagda ed, att de skor som Nills Pålsson nu har på sig och vill påstå vara de som han av ovanbenämnde läder sytt, icke äro desamma. De övriga vittnena hördes därefter men de hade icke något mera att berätta än vad det första vittnet sagt.

Sedan vittnesmålen voro avhörda och häradsrätten gjort tjänliga förmaningar till Nills Pålsson att bekänna sanningen, tillstod han omsider nu för domstolen att han är saker uti gärningen och att han om nattetid avskurit och bortstulit läder av herr pastoren Eskersteins övertäckta vagn, och emedan ingen värdering kunnat ske uppå det bortstulna lädret, ty blev länsmannen Sören Hansson och nämndemännen Olof Torstensson i Frötorp och Anders Pehrsson i Rörby tillsagda att berörda värdering förrätta. Och emellertid anstår med rättens utslag.